

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
ГжЗ 119/26
2.4.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Иване Марковић Радојевић, председника већа, Олге Арсовић и Зорице Банковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Петровић, адвокат из Београда, Улица Десанке Максимовић бр. 21/5, против тужених Милована Станића одговорног уредника интернет портала “Informer.rs”, и “Инсајдер тим” д.о.о. Београда, са седиштем у Београду, Булевар Пека Дапчевића бр. 17, чији је заједнички пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из Београда, Улица Македонска бр. 28, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 507/24 од 23.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 02.04.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ 507/24 од 23.10.2025. године у ставу првом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Београду ПЗ 507/24 од 23.10.2025. године, тако што се обавезују тужени Милован Станић и “Инсајдер тим” д.о.о. Београд, да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 79.400,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Ожалбеном пресудом ставом првим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због душевних болова због повреде части и угледа, настале услед објављивања текста са насловом: “...: “... у паклу ...”, објављеног дана ... године, на интернет порталу informer.rs, солидарно исплате новчани износ од 120.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 23.10.2025. године, па до исплате. Другим ставом изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 81.800,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу су благовремено изјавили тужени због битних

повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Трошкове другостепеног поступка су опредељено тражили.

Испитујући првостепену пресуду у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11, са каснијим изменама и допунама), апелациони суд је оценио да је жалба тужених делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, на коју се жалбом тужених указује јер првостепена пресуда садржи јасне, потпуне и непротивречне разлоге о чињеницама важним за правилно одлучивање, који нису у супротности са садржином изведених доказа у списима предмета, док је изрека пресуде јасна и не противречи разлозима исте датим у образложењу.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени Инсајдер тим доо Београд, са седиштем у Београду је издавач електронског издања интернет портала - медија Informer.rs под регистарским бројем IN000509, док је главни и одговорни уредник овог медија тужени Милован Станић. Дана ... године, на интернет порталу informer.rs, објављен је текст са насловом: “...: “... у паклу ...!””, за који, како произлази из навода парничних странака, није било спорно да је био објављен. У објављеном тексту, аутор текста, у уводном делу, наводи да тужилац није боравио на одмору, као други опозициони политичари, већ да се појављује у телевизијским емисијама, уз тврдњу да је “...” и да “...” по телевизијама, при чему га у више наврата назива “...” и “... као ...”. Даље се у тексту наводи да је тужилац ..., ..., да живи “у сопственом ... и сопствене ...”, као и да је, како се у тексту наводи, ... тешка болест, уз тврдње да је тужилац у ... У наставку, аутор износи тврдње о наводном здравственом стању тужиоца наводећи да му ..., ..., као и да му је... Потом се у тексту износи поређење тужиоца са ликовима из, при чему аутор наводи да има ... и тужиоца смешта у више тих ... укључујући .. у којима су бесни грешници, издајници и насилници. Назива га лажним пророком, лицемером, завидником као и издајником наводећи да је исти раније био ... и да је био у одређеним односима са ... У завршном делу текста аутор наводи како тужилац треба да се јави у ... Због објављивања спорног текста у коме су га називали алкохоличарем, пијанцем, човеком који жели да руши државу и другим погрдним именима, тужилац се осећао лоше и увређено јер је објављивање текста утицало на њега, његову породицу и пријатеље, као и на његов социјални живот, обзиром да има пријатеље који више не желе да комуницирају са њим. Нико од тужених га није контактирао пре објављивања текста.

На основу утврђеног чињеничног стања, анализом наслова и текста који је објављен на интернет порталу informer.rs, под насловом: “...: “... у паклу ...!””, првостепени суд је закључио да су у спорном тексту о тужиоцу јавно изнете бројне тврдње које се односе на његову личност, здравствено стање, наводне зависности и моралне особине, при чему су исте формулисане као чињенични наводи, а не као

политичка критика, који наводи су изнети категорично, без задршке и без ограђивања, те су читаоцима представљени као истинити. Такве наводе је оценио да по својој природи превазилазе оквир дозвољене јавне расправе и критике, чак и када је реч о лицу које обавља јавну функцију, будући да садржина објављеног текста не представља допринос дебати од јавног интереса, већ описивање тужиоца као алкохоличара, лица у стању халуцинација, као и изношење детаљних тврдњи о његовом наводном здравственом пропадању и зависностима, које имају за циљ понижавање и дискредитацију његове личности. Код таквог стања ствари, имајући у виду да тужени медиј спорни текст није пренео уз било какво ограђивање, проверу или критички однос, већ омогућио његово ширење у целости, чиме је активно учествовао у даљем умножавању и појачавању неистинитих навода о тужиоцу, чињеница да је текст потписан од стране трећег лица не ослобађа туженог одговорности за последице које произлазе из њеног објављивања. Притом је ценио да је тужилац политичар тј. личност која је везано за свој јавни ангажман дужна да трпи изношење критичких мишљења у вези са својим ангажовањем, сходно чл. 8 ЗЈИМ, међутим да се ова одредба не може тумачити у корист потпуног одсуства заштите личности и обавезе тужиоца да трпи објективне увреде на свој рачун, већ да таква критика мора бити утемељена у чињеницама, подробно проверена и изнета на начин који омогућава просечном читаоцу да о актуелној теми донесе сопствени закључак. Стога, закључујући да су у конкретном случају објављене информације подобне да повреде достојанство тужиоца, односно законом заштићена лична права тужиоца на част и углед, применом чл. 5, 9, 15 став 1 тачка 1 и 8, 79 став 1 и 2, 112 став 1, 113, 114, 115 и 117 Закона о јавном информисању и медијима, а у вези са одредбама чл. 154 и 155, те чл. 200 Закона о облигационим односима, одлучио је као у ставу првом изреке.

Апелациони суд у Београду прихвата овакву одлуку првостепеног суда као праилну и закониту, из другачијих разлога материјалног права.

Законом о јавном информисању и медијима - ЗЈИМ ("Службени гласник РС", бр. 92/23), важећим у време објављивања спорног текста, прописано је да лице на које се односи информација чије је објављивање у складу са овим законом забрањено, а које због њеног објављивања трпи штету, има право на накнаду материјалне и нематеријалне штете у складу са општим прописима и одредбама овог закона, независно од других средстава правне заштите која том лицу стоје на располагању у складу са одредбама овог закона (члан 123 став 1). Новинар, односно главни уредник одговара за штету насталу објављивањем информације из члана 123 став 1 овог закона, ако се докаже да је штета настала његовом кривицом (члан 124). Постојање кривице одређује се с обзиром на то да ли су уредник и новинар поступали с обавезом новинарске пажње прописане чланом 9 истог закона, то јест да ли су с пажњом примереном околностима и у складу са правилима новинарске струке, пре објављивања информације која садржи податке о одређеној појави, догађају или личности проверили њено порекло, истинитост и потпуност (став 1); односно да ли су у случају преузимања информације, идеје и мишљења, исте пренели веродостојно и потпуно, и навели извор (став 2). Издавач одговара за штету насталу објављивањем информације из члана 123 став 1 овог закона, без обзира на кривицу (члан 125). Чланом 126 став 1, прописана је солидарна одговорност новинара, главног уредника и издавача за штету насталу објављивањем информације из члана 123 став 1 тог закона.

Надаље је истим законом прописано у члану 4, да је јавно информисање слободно и не подлеже цензури. У члану 5 став 1, да се путем медија објављују информације, идеје и мишљења о појавама, догађајима и личностима о којима јавност има оправдан интерес да зна, без обзира на начин на који су прибављене информације, у складу са одредбама овог закона (став 1), те да свако има право да истинито, потпуно и благовремено буде обавештен о питањима од јавног значаја и средства јавног обавештавања су дужна да то право поштују (став 2). Јавни интерес у области јавног информисања је, између осталог, истинито, непристрасно, правовремено и потпуно информисање свих грађана Републике Србије (члан 15 став 1 тачка 1). Изабран, постављен, односно именован носилац јавне и политичке функције дужан је да трпи изношење критичких мишљења, која се односе на резултате његовог рада, односно политику коју спроводи, а у вези је са обављањем његове функције без обзира на то да ли се осећа лично повређеним изношењем тих мишљења (члан 8). Чланом 90 прописана је правна заштита достојанства личности (част, углед, односно пијетет) лица на које се односи информација (став 1); Објављивање информације којом се врши повреда части, угледа или пијетета, односно лице приказује у лажном светлу приписивањем особина или својстава које оно нема, односно одрицањем особина или својстава које има, није допуштено ако интерес за објављивање информације не претеже над интересом заштите достојанства и права на аутентичност, а нарочито ако се тиме не доприноси јавној расправи о појави, догађају или личности на коју се информација односи (став 2); Карикатурално, сатирично, колажно и друго слично приказивање лица, не сматра се повредом достојанства, односно права на аутентичност (став 4).

Имајући у виду несумњиво утврђено чињенично стање које се не оспорава жалбеним наводима, да је у електронском издању интернет портала медија чији је тужено правно лице издавач а тужено физичко лице главни и одговорни уредник, дана године пренет спорни текст аутора ..., те цитиране одредбе материјалног права, правилно је првостепени закључио да је тужбени захтев основан.

Супротно жалбеним наводима, правилно је првостепени суд оценио да се тужени не могу ослободити одговорности за објављивање спорног текста позивањем на слободу јавног информисања прописану чл. 4 у вези са чл. 5 ЗЈИМ те да је спорним текстом објављено мишљење о појавама, догађајима и личностима о којима јавност има оправдан интерес да зна. То је због тога што спорни текст, и по мишљењу овог суда, не доприноси расправама о питањима од јавног значаја, и не представља оштру јавну критику, већ је искључиво усмерен на вређање и омаловажавање личности тужиоца, који због тога није дужан да трпи повреду части и угледа, ни као политичка јавно експонирана личност. Не могу се ослободити одговорности, како правилно закључује првостепени суд, ни услед чињенице да је предметном објавом пренет текст аутора ..., који је као аутор и означен, те да је у питању колумна која као новинарска форма подразумева ширу слободу изражавања кроз изношење вредносних судова.

Неосновано се жалбом указује да тужени не могу сносити одговорност за објављени садржај, јер су у предметном тексту само верно пренели колумну односно ауторски текст трећег лица – ... који у тексту износи своја лична запажања и критичке вредносне судове о тужиоцу и његовом поступању, претходно објављеном на његовој личној интернет страници. Наиме, аутентично преношење недопуштене информације

само по себи не оправдава њено објављивање, јер и тада постоји дужност новинарске пажње односно провера истинитости и потпуности информације, како је то прописано чл. 9 став 1 ЗЈИМ. У конкретном случају, изостала је таква дужна новинарска пажња, јер тако произлази из резултата доказног поступка, будући да тужени током поступка нису ни тврдили ни доказивали да су икакву проверу покушали пре објављивања спорног текста, већ погрешно тврдили да то нису били ни дужни у случају преношења туђих навода. Дакле, тужени главни и одговорни уредник је пре објављивања спорног текста имао обавезу да изврши проверу сходно дужности новинарске пажње и оцени допуштеност односно недопуштеност информације, те се његова кривица за објављивање недопуштене информације огледа у уредничкој одлуци да исти текст ипак објави. Тужени се нису систематски формално дистанцирали од навода спорног текста, те су се самим тим придружили тврдњама означеног аутора, прихватајући их као своје, и тиме су омогућили његово ширење у целости, чиме су активно учествовали у даљем умножавању и појачавању изнетих неистинитих навода о тужиоцу. С тим у вези, а како је слобода медија ограничена онда када је циљ објаве само да унизи или увреди личност на коју се информација односи, каква конкретна објава јесте, неосновано се жалбом побија правилан закључак првостепеног суда о постојању субјективне одговорности туженог Милована Станића као главног и одговорног уредника медија који је недопуштену информацију објавио, сходно цитираној одредби чл. 124 ЗЈИМ.

Тачни су жалбени наводи да колумна као новинарска форма, дозвољава изношење личног мишљења аутора, дакле вредносни суд, често уз иронију или сатиру. Међутим, таквом формом не може се искључити постојање обавезе поштовања права на лично достојанство личности о којима се у колумни пише. У конкретном случају, по оцени и овог суда, садржина спорног текста је искључиво увредљива и омаловажавајућа, и иста се не може оправдати разлозима примењених стилских фигура. То је због тога што у спорном тексту и нису примењене стилске фигуре, нити је реч о карикатурном, сатиричном, колажном и другом сличном приказивању лица на које се информације односе, које су допуштене по чл. 90 став 4 ЗЈИМ. Наиме, колумна подразумева изношење анализе шире теме од интереса за јавност, тј. личног става аутора о некој за друштво значајној појави, кроз стил изражавања који захтева од читаоца извесно промишљање јер се критички став аутора износи кроз књижевне стилске фигуре, најчешће речену иронију или сатиру, што од читаоца обично захтева напор препознавања примењеног начина изражавања и разумевања текста, односно разумевања вредносног суда аутора изнетог у том тексту. За разлику од тога, спорни текст, по оцени и овог суда, има искључиви садржај и тон омаловажавања и унижавања достојанства личности тужиоца, а примењени речник: “пијан као ћускија”, “бауља”, “у сопственом паклу алкохолизма и сопствене фекалије”, “да му је ум помрачен”, је несумњиво изван граница пристојног изражавања у јавном простору и лезионо је подобан. Приписивање тужиоцу од стране аутора текста, наводних особина бесног грешника, издајника, насилника, лажног пророка, лицемера, завидника, издајника, те слободе аутора да тужиоца сврста у кругове пакла чувеног Дантеовог дела, по оцени овог суда, нема природу вредносног суда нити икакву другу вредност до сензационалистичких навода, а има несумњиву последицу повреде тужиоачевог достојанства личности. У вези са наведеним, објављивање предметних информација не може се правдати ни дужношћу тужиоца као носиоца политичке функције на трпљење изношења критичких мишљења прописану чл. 8 ЗЈИМ, јер се исте не односе на његово јавно деловање и обављање функције. Супротно жалбеним наводима, нема услова за

примену одредбе чл. 93 став 2 тачка 4 ЗЈИМ којом је прописана претпоставка дозвољености објављивања личног записа лица услед претежности јавног интереса, онда када је таква информација саопштена, односно ако је запис начињен у јавној скупштинској расправи или у јавној расправи у неком скупштинском телу, јер се та одредба уопште не односи на конкретан случај. Исто важи и за жалбено позивање на одредбу чл. 56 ЗЈИМ, којом је прописано право новинара на објављивање тврдњи и изношење ставова и мишљења, јер у овој парници није тужен новинар већ је тужени Милован Станић у својству главног и одговорног уредника.

Неосновано се жалбом указује да ожалбеном пресудом нису утврђене штетне последице на страни тужиоца, који и у поновном сазиву ужива подршку бирача, јер је из самог текста очигледно да исти садржи тешке дисквалификације на рачун личности тужиоца које су објективно подобне да повреде његову част и углед, како правилно резонује и првостепени суд. Такве информације код просечног читаоца не могу а да не изазову крајње негативну оцену онога на кога се односе, будући да су објављене на начин који код просечног читаоца ствара утисак да су проверене и ван сваке сумње. Част и углед представљају неутуђива права личности и то част као свест о себи, а углед као свест других људи о одређеној особи, које чини садржину права на достојанство личности, које је зајемчено чланом 23 Устава. Да је тужилац услед објављивања спорног текста трпео и субјективне последице у виду душевних болова због повреде части и угледа, произлази из његовог исказа, чију истинитост и овај суд прихвата.

Супротно жалбеним наводима тужених, правилно је првостепени суд одмерио и висину накнаде нематеријалне штете и на исту досудио камату, сходно чл. 200 везано за чл. 277 Закона о облигационим односима. Првостепени суд је приликом одмеравања висине накнаде имао у виду све околности конкретног случаја релевантне за одмеравање правичне новчане накнаде и то садржину информације, интензитет напада на повређено добро, начин и средство којим је то учињено и последице које су услед тога настале, те да се досуђеном накнадом не погодује тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом. То се не доводи у сумњу жалбеним указивањем на одредбу чл. 128 ЗЈИМ, јер је садржина објављене информације, према оцени и овог суда, таква да штета није могла бити умањена објављивањем одговора, исправке или друге информације, јер би то у конкретном случају било бесмислено, како то произлази из исказа тужиоца који је првостепени суд прихватио, а коју оцену и овај суд прихвата.

Из наведених разлога, правилно је првостепени суд сходно чл. 123 став 1 ЗЈИМ оценио да тужилац има право на накнаду нематеријалне штете због објављене недопуштене информације, да нема услова за ослобођење од одговорности сходно чл. 8 ЗЈИМ, те да је тужено правно лице објективно одговорно за настану штету сходно чл. 125 ЗЈИМ, тужени главни уредник је субјективно одговоран за настану штету сходно чл. 124 у вези са чланом 9 ЗЈИМ, те да је њихова одговорност за накнаду штете сходно чл. 126 ЗЈИМ, солидарна.

Како се ни осталим жалбеним наводима не побија правилност и законитост ожалбене пресуде, а како неправилно позивање првостепеног суда на ознаку примењених одредаба не утиче на правилност те пресуде, иста је применом члана 390 ЗПП потврђена и одлучено као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, основано се жалбом тужених указује да је првостепени суд погрешно применио материјално право одлучујући о трошковима поступка. Правилном применом чл. 153 став 2 ЗПП, обавезао је тужене да тужиоцу солидарно накнаде трошкове поступка, и правилном применом Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, према успеху у спору (120.000,00 динара), одредио висину награде за радње предузете од стране његовог пуномоћника из реда адвоката према Тарифном броју 13, и то у износима за састав тужбе од 15.000,00 динара и за заступање на 2 одржана рочишта од по 20.000,00 динара. Са друге стране, приликом одмеравања висине судске таксе, ваљало је применити Таксену тарифу Закона о судским таксама важећу у време доношења пресуде, по којој је висина таксе 12.200,00 динара уместо обрачунатих 13.400,00 динара. У том смислу је овај суд као другостепени преиначио одлуку о трошковима поступка, умањујући наложену обавезу за 2.400,00 динара (2 пута по 1.200,00 динара, одмеравањем трошкова поступка у укупном износу од 79.400,00 динара, применом чл. 401 тачка 3 ЗПП, одлучујући као у ставу другом изреке ове пресуде.

С обзиром на исход жалбеног поступка у коме је тужилац успео само у незнатном делу у погледу одлуке о трошковима поступка, одбијен је његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, па је на основу одредбе члана 165 став 1 ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Ивана Марковић Радојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић